

Warszawa, dnia 28 września 2023 r.

Sygn. akt VI Ka 213/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Morycz

protokolant: p.o. protokolanta sądowego Angelika Świącińska

przy udziale prokuratora Mariusza Ejflera

po rozpoznaniu dnia 28 września 2023 r.

sprawy A. P., córki S. i H., ur. (...) w W.

oskarżonej o przestępstwo z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie

z dnia 28 października 2022 r. sygn. akt II K 676/19

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że uchyla rozstrzygnięcie o karze grzywny zawarte w punkcie I;

w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty za obie instancje i obciąża ją wydatkami postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 213/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 28 października 2022 r. w sprawie o sygn. akt II K 676/19.

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

Granice zaskarżenia**Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Ustalenie faktów

Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	A. P.	Dotychczasowa niekaralność	Karta karna	k.136
Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

Ocena dowodów

Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
2.1.1.1.	Karta karna	Dokument sporządzony przez uprawniony podmiot, nie kwestionowany i nie budzący żadnych wątpliwości.

Dowody niewzględnie przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Obrońca oskarżonej zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:</p> <p>1. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia:</p> <p>obrazę art. 4 k.p.k. oraz art. 5 § 2 k.p.k. polegającą na uwzględnianiu jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonych, w tym ocenę zebranego materiału dowodowego w sposób mający umożliwić poparcie z góry przyjętych założeń oraz interpretowanie nie dających się usunąć wątpliwości, wyłącznie na niekorzyść oskarżonego;</p> <p>obrazę art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegającą</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

na dowolnej a
nie swobodnej ocenie
materiału
dowodowego z
naruszeniem zasad
logicznego
rozumowania i
doświadczenia
życiowego, w
szczególności przez
oparcie głównych
ustaleń w sprawie
na zeznaniach S. R.
mimo, iż nie są one
w pełni logiczne i
spójne, jak również
nie zostały poparte
innymi dowodami i
stoją w sprzeczności z
wyjaśnieniami
oskarżonej,

obrazę art. 192 §
2 k.p.k., poprzez
nieuwzględnienie
wniosku o
przesłuchanie S. R.
z udziałem biegłego
psychologa podczas,
gdy zeznania świadka
wskazują na
stwierdzenia
urojeniowe,
choćby mówiąc
o mężu oskarżonej
którym się ww.
opiekuje: „W tym
miejscu
pokrzywdzony
oświadcza: to nie
prawda jest z
tymi dokumentami
złożonymi dzisiaj
przez obrońcę. Tego
męża to ona
zamordowała, to jest
taka larwa”;

obrazę art. 424 § 1
i 2 k.p.k. poprzez

niedostateczne ustosunkowanie się do zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności nie rozstrzygnięcie przez sąd licznych sprzeczności i rozbieżności w zebranym materiale dowodowym i wiążących się z tym wątpliwości, których sąd nie usunął, co skutkowało niewystarczającym uzasadnieniem przede wszystkim w zakresie podstawy faktycznej i prawnej wyroku, jak również lakoniczne i pobieżne odniesienie się przez Sąd do przeprowadzonych dowodów;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjęty za podstawę i mający wpływ na treść wydanego orzeczenia wyroku:

- polegający na ustaleniu, iż A. P. w dniu 10 września 2015 r., w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła S. R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 40000 złotych tj. popełnienie czynu z art. 286 § 1 kk przy czym powyższe ustalenia powstały w efekcie błędnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego;

	<p>3. Rażąca niewspółmierność kary - w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa jakiego miała dokonać oskarżona oraz w relacji do celów jakie kara ta winna spełnić w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania, wyrażająca się w orzeczeniu wobec oskarżonej kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem na okres próby lat 2.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Ilość, rodzaj i wzajemne powiązanie zarzutów przemawiały za ich zbiorczym omówieniem. Tym bardziej, że w przeważającej mierze były niezasadne.</p> <p>W pierwszej kolejności wskazać należy, że zarzut naruszenia art. 5 § 2 kpk był nie tylko chybiony, ale również pozostawał w sprzeczności z zarzutem naruszenia art. 7 kpk. Zarówno z doktryny, jak i orzecnictwa jednoznacznie wynika bowiem, że nie można mówić o naruszeniu reguły in dubio pro reo w sytuacji, gdy ustalenia faktyczne są zależne od oceny zgromadzonego materiału dowodowego, a więc dania</p>			

wiary jednym dowodom i zakwestionowania innych. To również kwestionował obrońca oskarżonego. Jak słusznie wskazał Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 9 listopada 2022 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 49/22, reguła in dubio pro reo może być powołana dopiero, gdy w procesie oceny dowodów zgodnie z kryteriami określonymi w art. 7 kpk, nie zdołano usunąć nasuwających się wątpliwości. Jeżeli więc skarżący podnosi zarzut obrazy przepisu art. 7 kpk, nieaktualny jest zarzut obrazy art. 5 § 2 kpk, gdyż zarzuty te wykluczają się. Ponadto aby mówić o naruszeniu tego przepisu Sąd Rejonowy najpierw musiałby powziąć wątpliwości, których usunąć się nie da, a następnie rozstrzygnąć je na niekorzyść oskarżonej, do czego jednak nie doszło. Jak trafnie podniósł Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 18 października 2022 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 174/22, z takimi wątpliwościami nie można utożsamiać odmiennej oceny przebiegu zdarzeń wyrażanej w apelacji przez jej autora. Reguła wyrażona w art. 5 § 2 kpk nie oznacza automatycznego przyjmowania najkorzystniejszej dla oskarżonego wersji tylko dlatego, że w sprawie występują sprzeczne

dowody.

Pierwszoplanowym obowiązkiem sądu jest bowiem ocena tych dowodów i oparcie swoich ustaleń na tych, które są wiarygodne i odrzucenie niewiarygodnych.

Przechodząc zatem do oceny dowodów przypomnieć należy, że by została wykonana zgodnie z regułami art. 7 kpk konieczne jest: 1) oparcie jej na wszystkich przeprowadzonych dowodach, mając na względzie, że podstawę orzeczenia może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia danej kwestii; 2) uwzględnienie zasad prawidłowego rozumowania; 3) uwzględnienie wskazań wiedzy; 4) uwzględnienie doświadczenia życiowego. Zasada swobodnej oceny dowodów jest zasadą kontrolowanej oceny dowodów, która wyraża się w dwóch aspektach. Po pierwsze, organ procesowy musi uzasadnić, dlaczego oparł się na jednych, a nie na innych dowodach oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Po drugie, organ odwoławczy kontroluje swobodną ocenę dowodów dokonaną przez organ pierwszej instancji. Przy czym zarzut naruszenia art. 7 kpk nie może ograniczać

się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniemu rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchYLENIE się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności.

Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 kwietnia 2021 r. w sprawie o sygn. akt III KK 78/21, prezentowanie własnej - możliwej w realiach konkretnej sprawy - oceny dowodów, bez wykazania błędności tej, której dokonał sąd pierwszej instancji, nie upoważnia jeszcze sądu odwoławczego do zajęcia w tej materii stanowiska odmiennego. Sąd odwoławczy, zwłaszcza w sytuacji, gdy nie prowadzi samodzielnie postępowania dowodowego co do istoty sprawy, jest bowiem głównie sądem kontrolującym procedowanie przed sądem pierwszej instancji i stanowisko tego sądu

może zakwestionować jedynie wówczas, gdy wykaże, że to postępowanie i jego wynik obrażają prawo. Sąd Okręgowy podziela również pogląd zawarty w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 listopada 2019 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 173/19. Wskazano w nim, że na uzasadnienie błędu ustaleń faktycznych lub naruszenie standardów swobodnej oceny bądź interpretacji dowodów nie wystarczy subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia, a konieczne jest wykazanie, że w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktycznie nie mające oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo że takiego ustalenia nie poczyniono mimo, że z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynikał, względnie wykazanie, iż tok rozumowania sądu I instancji był sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, zasadami logiki, czy zasadami wiedzy.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, Sąd Rejonowy nie dopuścił się żadnych uchybień w tym zakresie, a co za tym idzie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, słusznie stwierdzając winę

oskarżonej. Nie ulega wątpliwości, że oskarżona otrzymała od pokrzywdzonego pieniądze, ale tytułem pożyczki na zakup specjalnego samochodu potrzebnego do przewożenia ciast, które sprzedawała, a nie tytułem spłaty za majątek, który pokrzywdzony otrzymał od ich matki. Wynikało to nie tylko z zeznań pokrzywdzonego i świadka H. R., ale również umowy o kredyt i druku polecenia przelewu środków finansowych. Ten ostatni dokument został wypełniony w całości przez oskarżoną, zawierając ich dane, numery posiadanych przez nich rachunków bankowych i tytuł przelewu, gdzie wyraźnie wpisała „pożyczka”. Przy czym zgodnie z ustaleniami poczynionymi z pokrzywdzonym to oskarżona miała spłacać zaciągnięty przez niego kredyt na ten cel. Nie robiła tego pomimo podejmowanych przez pokrzywdzonego prób skontaktowania się z nią, interwencji świadka H. R. i zapewnień, że wszystko ureguluje. Wskutek jej zachowania pokrzywdzony miał bardzo duże problemy, albowiem umowa o kredyt została wypowiedziana, a co za tym idzie roszczenie stało się wymagalne i mogło być dochodzone. Oskarżona

działała w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wprowadzając pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru spłaty kredytu doprowadziła go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Tej oceny nie zmienia fakt, że zaczęła spłacać to zobowiązanie. Jak wyjaśniła, były to dwie bądź trzy pierwsze raty. Zdaniem Sądu Okręgowego zależało jej jedynie na zdobyciu pieniędzy. Wiedziała, że kredytobiorcą jest pokrzywdzony i w przypadku braku spłaty, czego bardzo szybko zaniechała, to on będzie musiał zwrócić bankowi pieniądze. Tymczasem pokrzywdzony nie musiał zaciągać kredytu, a tym bardziej pożyczać jej środków finansowych. Chciał jednak pomóc swojej przyrodniej siostrze, która go oszukała i wykorzystwała, nie poczuwając się do winy i przyjmując linię obrony, która była niezgodna z rzeczywistością i zmierzała jedynie do uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Wbrew twierdzeniom skarżącego zeznania pokrzywdzonego nie budziły żadnych wątpliwości. To, że w odległej przeszłości, będąc jeszcze dzieckiem, uczęszczał do specjalnej szkoły podstawowej jest oczywiście niewystarczające, żeby

przesłuchać go z udziałem biegłego psychologa, a tym bardziej kwestionować jego depozycje. Tym bardziej, że tak w chwili zdarzenia, jak i w czasie przesłuchania był już dorosłym, pracującym i samodzielnym człowiekiem. Dodatkowo jego zeznania nie ujawniły wątpliwości co do zdolności postrzegania i odtwarzania spostrzeżeń, będąc spójne, logiczne i korespondujące z pozostałym materiałem dowodowym, na którym się oparto. W szczególności zeznaniami świadka H. R. i drukiem polecenia przelewu. Sąd Okręgowy dostrzegł, że jego wypowiedziom towarzyszyły emocje, jak również pewne nieścisłości i wyolbrzymienia. Miały one jednak związek z przedmiotem postępowania, to jest oszustwem na znaczną kwotę, jak również osobą oskarżonej, będącą jego przyrodnią siostrą, do której - co naturalne - był w toku procesu negatywnie nastawiony. Z powyższego nie można automatycznie wywodzić, że jego relacje były niezgodne z rzeczywistością. Raz, że pokrzywdzony jest osobą niewykształconą, zamieszkałą w małej miejscowości i zapewne nie mającą wcześniej kontaktu z sądem. Dwa, że wskazane nieścisłości

i wyolbrzymienia nie dotyczyły kluczowych kwestii. Wreszcie trzy, że język jego wypowiedzi był zrozumiały i nie budzący żadnych zastrzeżeń. Pokrzywdzony nie miał żadnego powodu, żeby bezpodstawnie obciążać oskarżoną. Nielogicznym jest twierdzenie, że najpierw zgodził się na spłatę, a potem się rozmyślił, twierdząc że to była pożyczka. Gdyby tak było, to oskarżona nie rozpoczęłaby spłaty kredytu. Ponadto gdyby chciał zeznać nieprawdę, to mógłby zapewnić, że pożyczył oskarżonej nie 40.000 złotych, ale znacznie więcej, przekazanych częściowo gotówką. Tymczasem zgłosił jedynie to, co wynikało z dokumentów w postaci umowy o kredyt i druku polecenia przelewu środków finansowych. Mając powyższe na uwadze, Sąd Rejonowy zasadnie oddalił wniosek obrońcy oskarżonej o przesłuchanie pokrzywdzonego z udziałem biegłego psychologa. Z uwagi na jego ponowienie identyczną decyzję podjął Sąd Okręgowy.

Odnośnie rażącej niewspółmierności kary, to sprowadza się ona do znacznej dysproporcji pomiędzy wymierzoną karą, środkiem karnym lub nawiązką a taką

represją, która powinna być wymierzona, aby w odczuciu społecznym uznana została za sprawiedliwą. Nie każda więc nietrafność wymiaru środka represji karnej uzasadnia zmianę orzeczenia. Zarzut rażącej niewspółmierności jest zasadny wtedy, gdy kara, środek karny lub nawiązka wprawdzie mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, ale nie uwzględnia w sposób właściwy okoliczności dotyczących sądowego ich wymiaru (art. 53–56 kk). Zarzut ten może dotyczyć wyboru rodzaju kary, środka karnego, nawiązki lub innego środka albo ich wysokości, czy też niezastosowania np. instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Jak słusznie wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 29 stycznia 2021 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 143/20, rażąca niewspółmierność, zachodzi tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie

dyrektyw wymiaru kary”. Sąd Okręgowy podziela również pogląd Sądu Apelacyjnego w Poznaniu zawarty w wyroku z dnia 3 marca 2021 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 211/20. Wskazano w nim, że „zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Niewspółmierność więc zachodzi wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzona za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należyte stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary. Trzeba pamiętać, że zgodnie z art. 438 pkt 4 kpk ta niewspółmierność kary musi być „rażąca”. Chodzi tu więc przy wykazaniu tego zarzutu nie o każdą różnicę co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w

stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować. Tym samym dopiero wykazanie rażącej niewspółmierności kary, a więc istnienia wyraźnej dysproporcji między karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary, uzasadnia korektę zaskarżonego wyroku przez sąd odwoławczy.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, oskarżonej wymierzono karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby. Powyższa kara jest zbliżona do dolnej granicy ustawowego zagrożenia, która przy czynie z art. 286 § 1 kk wynosi 6 miesięcy pozbawienia wolności. Jednocześnie, z uwagi na znaczną kwotę, nadużycie zaufania pokrzywdzonego, który jest bratem przyrodnim oskarżonej i chciał jej pomóc, specjalnie zaciągając kredyt w celu udzielenia jej pożyczki, poważne problemy, jakie powstały dla pokrzywdzonego wskutek oszustwa dokonanego przez oskarżoną i postawę oskarżonej, która unikała z nim kontaktu, a potem zapewniała ich matkę, że będzie spłacać kredyt, lecz nadal tego nie robiła,

a co za tym idzie znaczny stopień winy i społecznej szkodliwości, brak było podstaw do wymierzenia jej kary innego rodzaju, to jest kary ograniczenia wolności bądź grzywny. Oskarżona musi uświadomić sobie, że łamanie prawa nie pozostaje nie zauważone, łącząc się z nieuchronną odpowiedzialnością karną. Dlatego jeśli nie uczyni zadość zapadłemu wyrokowi, w tym nie naprawi szkody wyrządzonej pokrzywdzonemu, to jest nie zwróci mu kwoty 40.000 złotych - orzeczenie w tym zakresie jest już wymagalne i w/w należność powinna być natychmiast uiszczona - to musi się liczyć z zarządzeniem kary pozbawienia wolności i pobytem w zakładzie karnym. Zastosowany okres próby jest wystarczający do zweryfikowania jej postawy. Co zaś się tyczy dodatkowo wymierzonej oskarżonej kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 złotych każda, do czego doszło na podstawie art. 33 § 2 kk, to zdaniem Sądu Okręgowego była ona zbędna. W niniejszej sprawie najistotniejsze jest, żeby oskarżona naprawiła szkodę. Zważywszy na jej trudną sytuację rodzinną i materialną lepiej, żeby wynikająca stąd

<p>kwota 1.000 złotych trafiła zamiast do Skarbu Państwa, to do pokrzywdzonego. Z tych względów Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok i uchylił odnoszący się do tego punkt. Jednocześnie podkreślić należy, że jeśli oskarżona nie posiada takich środków finansowych, to może zaciągnąć kredyt na ten cel. Może też liczyć na pomoc trójki pełnoletnich i zapewne pracujących dzieci. Nie ulega wątpliwości, że kwota 40.000 złotych jest dla niej znaczna, jednak taka też była dla pokrzywdzonego, który po przestępstwie dokonanym przez oskarżoną musiał poważne problemy, musząc ją zwrócić wraz z należnościami ubocznymi.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Obrońca oskarżonej wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, ewentualnie wymierzenie oskarżonej kary na podstawie art. 37a k.k.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za</p>			

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
O ile wnioski obrońcy oskarżonej były niezasadne w zakresie zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej, a tym bardziej uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, o tyle był zasadny w zakresie wymierzonej jej kary. Powyższe miało związek z podniesionymi przez skarżących zarzutami, które w przeważającej mierze były niezasadne.		

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
4.1.	
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok, uchylając rozstrzygnięcie o karze grzywny. W pozostałym zakresie utrzymał go w mocy.	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	

<p>Nie ulega wątpliwości, że oskarżona dopuściła się popełnienia zarzucanego jej czynu, otrzymując od pokrzywdzonego pieniądze tytułem pożyczki, a nie tytułem spłaty za majątek otrzymany przez niego od ich matki, wprowadzając go w błąd co do zamiaru spłaty za niego zaciągniętego na ten cel kredytu i doprowadzając go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. W związku z powyższym orzeczono wobec niej adekwatną karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i obowiązek naprawienia szkody. Co do dodatkowej kary grzywny, to była ona zbędna. Zwłaszcza mając na uwadze konieczność zwrotu pokrzywdzonemu otrzymanych od niego pieniędzy, co powinno być kwestią priorytetową.</p>	
<p>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>O przedmiocie i zakresie zmiany zaskarżonego wyroku wskazano powyżej.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>O powodach zmiany zaskarżonego wyroku wskazano powyżej.</p>	

<p>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>		
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III	Z uwagi na bezzasadność wniesionej apelacji i zmianę rozstrzygnięcia o karze Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 złotych tytułem opłaty za obie instancje i obciążył ją wydatkami postępowania odwoławczego. Zgodnie z dyspozycją art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk oskarżona powinna ponieść koszty postępowania, które wywołała. Wysokość w/w opłaty wynika z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.

PODPIS

--

1.3 Granice zaskarżenia			
Wpisać kolejny numer załącznika #			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina i kara		
1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana